

Ջ. ԼԷՕՊԱՐԴԻԻՅ

Սիրոյ ցընորքներ, վսեմ երազներ . . .
 Նոքա հոյակապ գործի են պատճառ.
 Եւ գեղաժպիտ կուսի հրապոյրներ
 Տալիս են նոցա միշտ կեանք ծաղկավառ:

Բայց և նա բնաւ սէր չէ ճանաչում,
 Ում սիրտը երկչոտ մնում է քնած,
 Երբ ահեղ մըրկից երկինքն է գոչում
 Եւ զիզանում են ալիք կատաղած . . .

Երբ ամպերի մէջ կորած լեռներին
 Զարկում են ուժգին հըրեղէն շանթեր,
 Միայն խանդավառ ազատ աչերին
 Պատկերանում է ցնորք անվեհեր:

Ո՛վ կանայք, ով որ ստորոգութեամբ
 Ծունկ է խոնարհում չար բաղդի պռաջ,
 Ով որ լռում է, ըստրուկ զգացմամբ,
 Երբ հայրենիքի բաժինն է հառաչ,

Ով երկչոտութեամբ փախչում է դաշտից,
 Ուր որ պողպատի ցուում են սրեր,
 Եւ չուզէ զրկուիլ անփառք հանգստից,—
 Ո՛հ, նա չգիտէ սիրել ձեզ, կոյսեր:

Երբ նա ձեզ մօտ գայ՝ աղերս շրթունքին,
 Հեռացէք դուք լուռ արհամարհանքով.
 Թուլամորթ, ըստոր, երկչոտ ստրուկներին
 Դուք մի պսակէք սիրոյ պսակով:

Յ. Յովհաննիսեան.

